

Anna
Beata
Hábllová

Host

Windy

Anna
Beata
Hábllová

Víry

Anna
Beata
Háblová

Víry

Brno
2025

Vychází s finanční podporou Ministerstva
kultury ČR a s podporou Českého literárního
centra, sekce Moravské zemské knihovny v Brně
v rámci autorského stipendijního programu 2024.

© Anna Beata Hábllová, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2897-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2898-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2899-8 (MobiPocket)

Topoly hledají jezera
přímo během
omamného lámání smyslů
— cenzura

Země kolem Chvalovic je rovná jako stůl. Kukuřičná pole a vinohrady se rozlévají doširoka jako víno z převržené sklenice. Omamná tekutina se rozuteče až k okraji a pak pomalu kape na podlahu, kde už někteří z hostů spí. Je to součást večírku, na který ráno všichni raději zapomenou. Místní obyvatelé o těchto věcech nikdy nemluví. Jen ti z nich, kteří hosty obsluhují, se za úsvitu protáhnou dveřmi svých domovů, ve kterých žijí své sporádané a poklidné životy, prostě všeho, co je tam venku.

Obyvatelé Chvalovic nechtějí slyšet o tom, že jsou Vsi neřesti. Že je u nich víc kasin a nevěstinců než obytných domů. Sice mají opravený kostel, ale za jejich obzorem tančí polonahé holky u tyčí. Chvalovičtí mají jen chválit. Možná proto bylo sousednímu centru bujarého kýče dáno jméno Hatě, cizinci psané Hate, jako by připomínalo nenávist, kterou mají lidé k neřestem, vášním a slabostem druhých. Chvála a nenávist, dvě přítelkyně, které žijí vedle sebe jako sestry, a jen taxikáři, prostitutky, pašáci a majitelé kasin vědí, kdo jsou jejich skuteční hosté.

Nebe poseté sítěmi lejster
miligramy žádostí
neurčitých perimetrů —
nikdy země

Ester stojí ve stínu billboardu s nápisem *Casino Route 2 km* a přemýšlí, co dnes uvaří Vojtovi k večeři. V ledničce má ještě kus klobásy, mohla by udělat zelňačku. Nebo bramboráky? Ne, ty nechá na zítřek, stejně už nemá dost česneku, a do obchodu se jí dnes nechce. Když má Ester pracovní den, dělá už jediné věci, které jsou jí příjemné. Vaření má ráda. A hlavně — má ráda Vojtu. Ester přešlápne z nohy na nohu, už jí v těch úzkých botách začínají bolet nártý. Dívá se na linku rychlostní silnice, po které kloužou auta. Čeká, jestli některé z nich zabliká a odbočí jejím směrem. Dneska by potřebovala aspoň pět zákazníků, aby zaplatila splátku dluhu a o víkendu si s Vojtou udělali pěkný výlet. Zajeli by si do akvaparku nebo šli na zmrzlinu a pak třeba do kina. Ester si představí radostný dětský obličej a koutky úst se jí samovolně zvednou.

Modrý fiat zabliká a vjede na polní cestu. Aha, takže dneska je to Rost'a, pomyslí si Ester. Tak to bude rychlovka a s gumou, to je dobrý. Rost'a zaparkuje kousek za billboardem a z auta se vyvalí jeho objemné tělo.

„Jsem rád, že seš tu dneska ty,“ pronese dýchavičně.

„Dobře, že ses stavil.“ Ester popojde blíž a na tvář přišpendlí úsměv. Ruku si dá v bok a trochu vypne prsa. Všimne si potu na Rostově čele a jeho nateklé ruky, která už z peněženky vytahuje bankovky.

„Cena je furt stejná, že jo?“ ujistí se Rost'a a podá jí peníze. Ester kývne, bankovky zkoukne a strčí do kabelky.

„Chceš to jako minule?“ zeptá se, podá Rost'ovi zabalený kondom a jde si stoupnout za auto, aby je od silnice nebylo tak vidět.

„Jo, jo,“ sáhne si Rost'a na poklopec a vzrušením se začne pohupovat, jako by nevěděl, kterým směrem se vydat.

Ester si vyhrne minisukni k bokům a rukama se opře o kapotu.

„Tak pojd',“ pobídne Roštu. Čím dřív to bude mít za sebou, tím to bude lepší. Hlavně žádné prodlevy a přede hry. Nejlepší zákazníci bývají ti, kteří jsou hotoví do dvou minut.

Rošta si stáhne kalhoty a nemotornými prsty se snaží balíček s kondomem roztrhnout.

„Dej mi to...“ natáhne ruku Ester, natrhne obal zuby a nasune Roštovi latexovou blánu na tu část těla, která pod jeho mohutným břichem skoro není vidět.

Ester už dávno nepřemýšlí nad tím, kteří muži ji přitahují a kteří ne. Vlastně ji už nevzrušují vůbec. I kdyby tady u silnice zastavil Brad Pitt, viděla by jen penis podobný všem ostatním. Možná by ji zaujal spíš chlap, který by ho na ni nevytáhl. Který by se jí nezeptal, kolik stojí jeden *šuk* a jestli je *orálek* levnější. Chtěla by potkat někoho, kdo by ji jen vzal na kafe, vyprávěl vtipy o blondýnách a policajtech, a ona by se smála jako šílená.

Rošta se k Ester přimkne zezadu a mohutnýma rukama jí sevře boky. Ester vnímá jeho nakyslý, zrychlený dech a myšlenky jí zase sklouznou k vaření. Představuje si, jak v pravé ruce drží nůž a krájí cibuli, jak ostrá hrana nože přiráží k prkýnku a drtí bílou hmotu, která do vzduchu vystřikuje páliivé šťávy. Drobné bílé kousky se na rozpáleném oleji zbarvují dozlata. Anebo do krvava, pokud k nim přidá mletou červenou papriku. Vůně osmahnutého koření se pak rozlije celým domem, takže každý, kdo v tu chvíli vejde dovnitř, musí říct: „Tady to ale krásně voní!“

„Ty ale tak krásně voníš,“ zasténá Rošta u jejího ucha. Ester obrátí oči v sloup. Dělá to pokaždé, když je k zákazníkovi otočená zády a on ji začne otravovat s konverzací. Ze

svých myšlenek o vaření je už ale vytržená, a tak si aspoň prohlíží špičky svých červených lodiček, které si koupila minulý týden.

„Ááách,“ vyjede z Rosti a lehce to v něm zacuká. Ester automaticky hledá v kabelce papírové kapesníky, kterými si ze stehů a rozkroku utře zbytky lubrikačního gelu. Rosta si rukávem utírá zpocené čelo a na spáncích se mu zamodrají žíly.

„To máme dneska ale parádní den,“ vydechne Rosta, protože neví, co říct, ale cítí se uvolněně, i když ho trochu mrzí ta tisícovka, kterou ho to stálo. Ester je ale o pětistovku levnější než většina holek, které tady u silnice postávají, takže by měl být vlastně rád. Jen její boty mu připomínají ty, které nosívala jeho matka.

„Víš, co se mi na ženských strašně líbí?“

„Co?“ zeptá se zamýšleně Ester s papírovým kapesníkem v klíně.

„Takový ty jehly. Ty fakt hodně vysoký a úzký podpatky.“

„Jenže v tom se na poli nedá chodit. Ani stát.“

„A nešlo by, že bys je měla jen na chvíli?“

„Jako že chceš, abych se příště přezula?“ ušklíbne se Ester.

„No, třeba.“

„Tak to bys mi je musel koupit.“

„Aha. Copak si nevyděláš dost?“

„Ne, představ si, že ne,“ vyšpulí Ester rty.

„No tak nic,“ uzavře Rosta svůj návrh spolu s erotickými představami a zaplaší obraz matky, který mu v této situaci není ani trochu příjemný. „Takže kšefty moc nejdu?“ pokračuje, i když si není jistý, jestli chce slyšet, že jdou a že se tady před ním vystřídalo aspoň deset jiných chlapů.

„Moc ne. Vlastně dneska jenom ty,“ zalže Ester. „Takže vůbec nevím, za co koupím malému nová cvičky do tělaku.“

Tohle mi vyjde akorát tak na jídlo na víkend, a to ještě musím dát půlku Márovi,“ povzdechne si teatrálně, protože chce, aby se nad ní Rosta ustrnul a nějakou tu pětistovku jí přidal.

„Tak já se zase někdy stavím, abys na ty cvičky měla,“ olízne si Rosta rty a svým kulatým tělem udělá otočku směrem k autu, aby po něm snad nechtěla nějaké peníze navíc.

Tak tohle bych teda měla za sebou, pomyslí si Ester a uvědomí si nepříjemné pálení mezi nohama. Musí zase zajít na kontrolu, i když to snad budou jen přemnožené kvasinky. Přitom bez gumy nikdy s nikým nejde. Sice to po ní chce každý druhý, ale to ona ne. Není přece blbá. Ví, že třetina holek — nejméně třetina! — má chlamydie a ty se pak roznaší dál. Ester nechápe, proč to bez ochrany chtějí i chlapi, kteří mají doma manželky. Vždyť je pak přece musí nakazit. Ester mimoděk nesouhlasně zavrtí hlavou.

Zvedne se lehký, teplý vítr a pročeše kukuřičné pole. Ester je ráda, že už je vysoké, že je v něm trochu schovaná, i když její zákazníci o ní vědí, a taky je za ní posílá Mára. Ale hradba stvolů tu dlouho nevydrží, brzy ji přijedou rozdrtit hluchná monstra kombajnů. A Ester tady zůstane nahá, ještě víc obnažená, než kdyby ze sebe v klubu shazovala poslední kusy oblečení. Zbyde tady celá pro chtivé i pohrdavé pohledy řidičů a řidiček. Bude si muset všimnat policejních aut a včas se přikrčit za mohutný stožár billboardu, aby jí nedali pokutu nebo neodvezli na stanici, čímž by přišla o výdělek a Mára by ji přinejlepším zbil.

V kukuřici to zase zašumí. Ester vkročí mezi stvolý a dřepne si, aby se vyčurala. Pozoruje tekutinu proudící ze svého těla, jak se odráží od suché a tvrdé ornice a stříká na všechny strany. Dopadá i na červené lodičky. Trochu ji

těší, že i ony — krásné, lesklé, nedotčené — se taky můžou něčím ušpinit.

V poli je Ester neviditelná jako zajíc, který může před čímkoliv uskočit. Ale může skutečně utéct, ptá se sama sebe a někde uvnitř ji řízne smutek jako jemný vlas klasu. Čím je ostří jemnější, tím hlouběji pronikne a pálí pak dlouho jako ta nepříjemná infekce. Ale ne, nebude se litovat ani se za sebe stydět. Nebo aspoň ne dnes. Klasy se zase zhoupnou. Jsou jako ona, věčně se ohýbají podle toho, kterým směrem je poše vítr. Ale stvoly o svém rytmu nevědí nic, nebo ne tolik, kolik toho ví Ester. V podřepu se utře, papírový kapesník zašlape do prachu pole a vykročí z kukuřičné náruče na pěšinu. Ucítí nahromaděný, sálající žár. Na chvíli se jí zatočí hlava, takže se předkloní a zapře se o kolena. Všimne si, že se jí na nohou zase o něco zvětšily koláče drobných modrých žilek, které vypadají jako obrovské modřiny. Její tělo, které ji živí, už není dost dobré na to, aby se ještě mohlo ukazovat v klubech, kde je celá ta záležitost s prodáváním těla trochu pohodlnější a snad i bezpečnější. V klubu by musela mít nohy jako struny, a ne tyhle nateklé vánočky smotané ze žil. Ale i kdyby měla nohy jako srna, možná by ji tam stejně nevzali. Naposledy ji jeden klub odmítl s tím, že budou končit, protože většina pracovníků začala nabízet své služby online. A druhý ji zase nechtěl kvůli tomu, že je přeplněný, protože ostatní zavírají. A její věková kategorie je prý plně obsazená. Žen kolem čtyřicítky v této profesi stále přibývá. Všechny krize světa se spojily do jedné velké vlny, aby z povrchu země smetly ty, které se přestaly umět uživit. Najít takovou práci, kterou by zaplatily nájem, jídlo, kroužky pro děti a nějaké oblečení, jako by bylo nemožné. A když už se nějaká taková najde, většinou

tam lidi bez předešlé praxe nechtějí. Ale jak má ženská přijít k praxi, když do té doby měla na starost domácnost, dítě a manžela? Ano, takhle se Ester s Marcelem na začátku dohodli. On bude jezdit do práce, do toho svého výzkumného pracoviště, a ona se bude starat o domov. Pro Ester to bylo přijatelné, s Vojtou trávil čas ráda, a dojíždět z jejich vesnice do města se jí moc nechtělo. A tak se pustila do rekonstrukce zchátralého domku, který jí zůstal po babičce. Nebyla to ale nijak zásadní proměna. Jen vymalovala, nechala nově obložit koupelnu i záchod, do kuchyně pořídila nové lino, sporák a mikrovlnku a v malé zahradě za domem vysadila pár nových keřů. Nábytek nebo obrazy s výjevy Ježíše ale zůstaly tam, kde je babička měla celý život.

Ester vkročí do pole, chytne stvol a s křupnutím z něj odlomí jeden klas. Když ho vyvrací z mateřského lůžka, má pocit, jako by něčemu živému a rostoucímu lámala páteř. Když byla malá, nikdy jí syrová kukuřice nechutnala, ale hrála si s ní jako s panenkami. Jejich jemné vlasce jí připomínaly skutečné vlasy, které ráda splétala do copů. I teď z kukuřice sloupává listy, jako by to byly šaty na panence. Aby jí zbylo nahé, zářivě světlé tělo, do kterého se zakousne ne proto, že má chuť, ale kvůli obyčejnému hladu.

Na polní cestu sjede stříbrné SUV se zatemněnými zadními skly a zahraniční značkou. Ester se sevře žaludek, jako pokaždé, když se u ní zastaví někdo, koho nezná. Kolikrát už zažila hodně špatné překvapení? U většiny zákazníků, kteří u ní nejsou poprvé, ví, na co se má připravit. Tuší, kdo bude smlouvat o cenu, kdo má rád klasiku a kdo něco divného nebo kdo je agresivní a na koho je nejlepší rovnou volat Máru. Nejhorší jsou ale ti, u kterých se jejich chování

a choutky nedají předvídat. Kteří v zápalu touhy po ještě větším ukojení začnou dělat věci, na které není připravená a rozhodně je nechce. Nikdy by ji nenapadlo, jaká různorodá přání existují. Plivání druhému do otevřené pusy, zavazování očí nebo olizování podrážek bot už možná kdysi viděla v pornu. Ale aby po ní někdo chtěl šplhat na billboard, lézt po čtyřech a štěkat nebo měl potřebu do ní strkat klacky a kameny z pole, na to by nikdy ani nepomyslela. Kdysi po ní jeden zákazník chtěl, aby si lehla na zem a předstírala mrtvou. Jinému musela umývat přední sklo auta, zatímco on uvnitř za volantem onanoval.

Ester se zase stáhne břicho nepříjemným napětím a přiléhavé triko se jí potem přilepí ke kůži. Řidič SUV stáhne okýnko a chvíli si ji prohlíží. Ester nervózně přešlápne. Předpokládá, že se jí ten dobře oblečený chlápek anglicky zeptá, kolik stojí *fouknutí*, jak by řekl doslovný a stydlivý překladáč na Googlu.

„Prosím, kudy je to na Hodonice?“ zeptá se muž překvapivě česky.

„Na Hodonice?“ opakuje Ester zaraženě. Copak ještě existuje někdo, kdo nemá v mobilu navigaci?

Chvíli jí trvá, než ze sebe vypraví: „Za Chvalovicema doprava.“ Měla přece připravenou odpověď, že *blow* stojí dva tisíce a *fuck* tři. Ale nebyla by si jistá, jestli to není moc, i když cizincům se cena zvednout dá. Pokud sem nejezdí opakovaně, nemůžou vědět, jaký je tady standard.

„Díky. A vy... tady... pracujete?“ pokračuje řidič.

Aha, takže přece jen se tady nezastavil jen tak. Ester se nakloní k okýnku, aby si ho lépe prohlédla a odhadla cenu. Zdá se jí, jako by se ve tmě zadních sedaček cosi pohnulo, ale pak ji zaujme bílý pásek u krku za límcem jeho košile.

Vždyť je to kolárek! To je ta věc, které v dětství, když chodívala do kostela, říkala *korálek*. Ne, kněze ona nedělá. Tfu. To je dvojnásobnej hřích. Do kostela už sice nechodí, ale za uděláním kněze by ji určitě trefil blesk, i kdyby bylo nebe čistý jako hříšník po zpovědi.

„Nepracuju,“ zavrtí hlavou, ale vtom ji jakýsi proud přece jen udeří a do směsice nepříjemných pocitů se připlete vztek. „Ale vlastně jo, pracuju!“ vyjede z ní jako právě nabitá částice a Ester se nahně výstřihem k otevřenému okýnku auta. „Za vykouření pět tisíc, za šuk deset!“

„Eh... eh,“ nezmůže se kněz na jinou odpověď a začne tékat očima mezi volantem a výstřihem. „Dobře. Dobře. To asi... nebude třeba. Takže na Hodonín doprava,“ zakoktá a rychle nastartuje.

„Na Hodonice. Ptal jste se na Hodonice, ne na Hodonín,“ odsekne Ester vztekle, když si všimne, jak mu po tváři přelétne stín znechucení.

„Dobře. Na Hodonice, ano,“ pokyvuje kněz a tváře mu rudnou jako rajčata.

Jako rajska jablíčka. Jako jablka z ráje, říká si Ester. Z ráje, kde žije on, ale ona už dávno ne. Ráj je jen pro vyvolené. Jen pro ty, kdo nehřeší. A pan kněz by hřešit chtěl, ale neudělá to, protože by ho z ráje vykopli jako psa. Anebo nevykopli, protože by se z toho buď vyzpovídal, anebo by se tvářil, že za to můžu já, pokušitelka. Svůdnice. Čarodějnice. Hříšnice, co se tady vystavuje jako kus masa. Ale já jsem maso a jsem na prodej. I když nechci. I když jsem se pro to sama nerozhodla. Protože duch mě opustil už dávno. Protože ráj stejně existuje jen pro někoho.

Kněz ještě jednou pokývne, jako že děkuje, a rychle vytáhne okýnko zpátky nahoru. Auto se na vyježděném plácku

otočí a vjede zpátky na silnici. Ester se za ním dívá, jako by v něm odjížděl někdo blízký, s kým se pohádala, ale komu ještě nestačila říct všechno, co chtěla.

„Jednou sis vybral celibát, tak si ho sežer!“ vykřikne do silnice. „Copak já můžu za to, že seš kněz?“ rozpráhne ruce a udeří do jedné z kukuřic, jako by ten stvol byl někdo, komu by mohla dát facku a svůj vztek tím předat. Kdo vlastně vymyslel takovou blbost, jako je celibát? Takovou nestydatost, která je proti přírodě? Aby mohli kněží být víc svatí než ostatní? Aby mohli muži být ještě pyšnější, než jsou? Aby se mohli nad ostatní povyšovat? Aby církev nepřišla o majetky tím, že by musela živit kněžské potomky? Takovýhle věci by se neměly podporovat, ani ve jménu Boha. Tohle Ester nikdy nepochopí. Jak může někdo po někom chtít, aby se zbavil přirozenosti, se kterou se narodil? Ať už ten člověk opravdu zabloudil, nebo ne, už jenom to, jak se zatvářil, z něj udělalo obyčejného pokrytce.

Vtom do Esteriných myšlenek o celibátu vjede taxík, který zastaví hned pod billboardem.

„To nemůžeš zaparkovat trochu dál? Takhle seš hned na ráně!“ rozkřikne se Ester a rozhodí rukama. Chlap v bílé seprané košili se na ni usměje, jako by ji neslyšel, a nahne se ke dveřím spolujezdce, které otevře.

„Co se tak člíš? Pojď sem, ty řapino,“ poplácá sedadlo vedle sebe. Ester se strojeně usměje a přisedne si. Dneska už nemá absolutně žádnou chuť pracovat ani se o něco snažit. Ale možná že tu chuť neměla nikdy. Vždycky to byla jen nutnost. Potřebovala peníze a tohle byl jediný možný způsob. A to je na tom vlastně pořád ještě dobře. Ostatní holky si touhle prací vysloužily nejen chlamydie, ale i bílý

prášek srovnávaný do lajny nebo tekutinu proudící stříkačkou do žil. Ty ostatní už ani nešlapou pro svoje děti, ale pro svou závislost. Ano, pořád ještě může být na sebe pyšná, že není tam kde ony. Může se nad nimi povyšovat a klidně i pohoršovat. A přitom neví dne ani hodiny, kdy se jí poštěstí něco podobného. Kdy ji někdo něčím omámí a ona zjistí, že je to skvělá cesta, jak tohle všechno přežít.

„Jak to chceš, Zdeňo?“ zeptá se Ester mechanicky, ponořená do svých myšlenek.

„Stačí, když mi ho přebľafneš, dneska kvaltuju.“

„Nejdřív pojed' dál, tady na kraji to dělat nebudu.“

„Do pola? No jak myslíš,“ pokrčí Zdeněk rameny a popojede autem o několik metrů. „Tady to je,“ položí na palubu auta pětistovku. Když se Ester naklání k jeho zpcenému klínu, představuje si hebký lesklý lilek, který krájí na tenké proužky, sype solí, bylinkami, strouhaným sýrem a celé to zasouvá do rozpálené trouby.

„Tož rychlejš trochu,“ zasténá Zdeněk právě ve chvíli, kdy Ester přemýšlí o tom, že lilek nejspíš nebude Vojtovi chutnat, a tak by ty klobásy mohla nakonec opéct a udělat k nim těstovinový salát se zakysanou smetanou.

„Au!“ vykřikne Zdeněk, když ho Ester sevře při pomyslení na hrášek vařený akorát tak na skus.

„Mám ti to dodělat rukou?“ ptá se Ester. Hrášek je přesně to, co jí do salátu pěkně půjde i s kukuřicí.

„Kurňa, rukou si to možu dělat aj sám!“

Rukou, anebo rukolou? Ne, rukolový salát by Vojta nejedl, ten je přece trochu nahořklý.

Ester zrychlí pohyby hlavy, jako když se do stvolů nažene vichřice a cloumá s nimi sem a tam, tam a sem, dokud se bouře neuklidní deštěm. Ester má mužské vyvrcholení

svým způsobem ráda ze dvou důvodů. Tím prvním je podivnost toho okamžiku, kdy každý muž vydává jiné zvuky, ale všichni u toho vypadají legračně. Tím druhým je fakt, že už má odpracováno, a celá ta záležitost s pachy, doteky a tělními tekutinami je tím pádem za ní.

„Dneska jsem měl štaci do Vídně,“ pochlubí se Zdeněk, když si zapíná poklopec.

„Fakt?“ diví se naoko Ester a pětistovku z paluby si strká do kabelky.

„Jo. Takovej Rakušák, co umí trochu česky. Tvrdil o sobě, že je doktor. Ale moc se mi nezdál. Vezl v kabeli jakési kovové klunkry, jako by tady měl něco v plánu.“

„Ale, co by se tady tak mohlo stát? Padělatelskou dílnu značkových hadrů už vyhmátli a místní tržnice hořela tolikrát, že další požár už nikoho nepřekvapí,“ usoudí Ester.

„To nikdy nevíš. Jednou jsem na tych internetech četl, že jakýsi kněz jinému ufiknul kule,“ zasměje se Zdeněk.

„Fuj. Na tom přece není nic k smíchu.“

„Nikdy nevíš. Lidi majou různý chutě.“

„Zrovna před chvílí se tady nějaký kněz zastavil.“

„Šak jistě, šibal jeden!“ plácne se Zdeněk do hýždě.

„Ale chtěl jen poradit cestu.“

„Možná tak cestu do tvój lasturky,“ uchechtne se Zdeněk.

„No fakt, nic nechtěl. Jen cestu na Hodonice. I když ta představa mě pěkně namíchla. Že tady hledá zábavu, a přitom v kostele káže o odříkání.“

„Každý si chce zalupat. A tady ti pámbíčkáři, ti jsou nejhorší.“

„Jo. Trochu divnej byl. A ty... chodíš do kostela?“

„Tož já nee. Ale moja stará tam občas nasísá. Má z čaker vymiškovanou budku.“

„Z čaker v kostele?“

„To víš, co jsou čakry, ne? Já jsem to nevěděl, chlapi se o takové blbosti nestarají.“

„Když jsem byla mladá, babička mě s sebou do kostela brala. Ale o žádnéch čakrech tam nic nebylo.“

„Hlavní je, že stará navaří. Šak možu někdy cigánit, no ne?“

„Hm.“

„Ona si za to může sama. Vymlívá se, jak je unavená. A to máme enom jednoho svišta.“

„Třeba je fakt unavená.“

„Cha! Vona? A z čeho asi? Že celé dny leží u bedny? Jo, možná něco upeče. Ale to je tak všechno.“

„Ale minule jsi říkal, že má i nějakou práci, ne?“

„Neco má. Prej houmofis. Přes internety prodává různé blbiny a tak. Ale co mám říkat já? Celý den vozím lidi a mosím s nima plkat. A často mám aj noční.“

„Jo, určitě je to náročný,“ řekne Ester, i když si to tak úplně nemyslí.

„Tož prostě razim za jinejma. To se mi nikdo nemože divit.“

„To ne,“ přitaká Ester. „A kam ještě dneska jedeš?“

„Zase do Vídně. Pro jakési kocny.“

„Pro ženský?“

„Jo. Co si chtěou zahrát v kasinech. Chcou se v Hatích cinknout, tak si mě zavolajou. Český taxík razí pořád eště za levno.“

Ženský. Kdy se to zlomilo, že rulety v kasinech začaly roztáčet cizinky? Ester tuší, že se to začalo dít až během posledních pár let. Bohaté a krásné ženy, ředitelky firem, právničky, doktorky... Unavené z práce, bezdětné a většinou

bez manželů, ale málokdy bez milenců, si sem přijíždějí odpočinout a utratit to, co utratit chtějí. Pořád ještě je to tu levnější než v Rakousku nebo Německu, a přitom nabídka je velká. Taková koncentrace kasin není široko daleko. Jaké by to bylo, být jednou z nich? Přijet si sem užít, ale přitom tady nepracovat? Z okýnka taxíku pozorovat jiné ženy v minisukních, kozačkách a s levnými cigáry a u toho potahovat z elektronické cigarety s ovocnou příchutí? Ester zavře oči. Nohy ji bolí a v puse má nepříjemnou pachutí. Mikrospánek ji hodí do vln představ, ve kterých otevírá dveře kasina a všichni zaměstnanci se jí uklánějí, protože spolu s ní vchází dovnitř i solidní řádka číslic na bankovním účtu. Sedla by si k velké ruletě a slyšela jen — *čink!*

Cink, pípe jí zpráva na telefonu.

„O dve hodiny ťa potrebujem na Hatiach, vyzdvihnem ťa,“ píše Mára. To poslední, co by si dnes Ester přála, je potkat Máru, který ji o vydělané peníze zase připraví. Ale takhle to prostě je. Mára ji sem přiveze a zase odveze, aby nad ní měl kontrolu. Ester si svoje auto musí pokaždé nechat zaparkované u zábavního centra a počkat, až se Mára probere ze svých nočních eskapád a převeze ji k billboardu, vysílači nebo někam jinam, kde jí zrovna domluvil práci. Ester už si snad ani nepřipouští, že by to celé mohlo být jinak. Prý by její auto u silnice vypadalo, že má zrovna obsazeno, a hlavně je pro klienty nejjednodušší zavolat přímo Márovi, aby sami nemuseli nikoho hledat.

„Co ti píšou?“ zeptá se Ester Zdeňka, který se taky zrovna dívá do mobilu.

„Nic, mosim valit, mám rito z hotela. Dobrá hokna... nechcu o ňu přijít,“ odpoví Zdeněk nervózně.

„A kam?“

„Tady do Hatí. Tož už sa odlep, už di...“ odloží mobil a čeká, až si Ester konečně vystoupí.

„Vem mě s sebou, mám tam auto.“

„Co blbneš, myslíš, že možu k zákazníkovi přijet s tebou?“

„A proč bys nemohl?“

„No, proč bych, proč bych... jak by to asi vypadalo, ne?“ rozpráhne Zdeněk ruce, jak jen mu to prostor auta dovolí.

„Třeba by to vypadalo, že šlapky mají peníze na cestu taxíkem, ne asi?“

„Ty, já mosím valit. Ať si pro tebe přijede ten tvůj šéfk, jo? Za to mu přece cáluješ, ne?“

„Jenže já ho dneska potkat nechci,“ trvá Ester na svém a svraští čelo.

„Hele, řapino, já dneska fakt nemožu. Ale určitě tě tady nabere někdo jiný. Šak se to tady střídá jak na páse, jednou jsem tady stál opodál a nasísal, jak jsi tu během půlhodiny měla hned osm šamstrů,“ řekne Zdeněk s odporem.

„To byla sezona,“ odsekne Ester.

„Šak je aj teď.“

Ester vzdychne a vystoupí si.

„Aby ses neposral, debile,“ ucedí pro sebe, ale když Zdeněk couvá, aby se na polní cestě otočil, zamává mu. Stálí zákazníci jsou totiž pořád ta lepší varianta.

Takhle každé ráno mávala i Marcelovi, když odjížděl do práce. Stávalo se, že se ještě předtím stihli pomilovat. Byly to rychlovky, jen takové šup šup, a už běžel do sprchy a obléknout se. Když odjel do práce, Ester si pak ještě vlezla do postele, aby se pod peřinou potěšila aspoň svojí rukou. Někdy ji u toho vyrušil Vojtíšek, když se přibátolil z obývacího pokoje, kde měl svůj koberec s hračkami. I když ji nemohl

vidět, Ester se pak styděla tak, jako by ji přistihl při něčem trestném.

„Samohana je velkej hřích,“ říkávala jí babička, když byla ještě naživu.

„A proč, babi?“

„Protože jinak se člověk nedostane do nebe.“

„Do nebe?“

„Ano. Nezaslouží si nebe. Říkal to pan farář v kázání.“

„Jaký je nebe, babi?“

„Krásný. Všichni sedí u jednoho stolu a radují se.“

„A z čeho se radují?“

„Že tam můžou sedět s anděly a Pánem Kristem.“

„A co když někdo u toho stolu sedět nechce?“

„Esterko, už je čas jít spát.“

Babička nikdy neřekla *nevím*. Nevím, Esterko, jaké to bude po smrti. Nevím, jaké je nebe. A už vůbec neřekla: Nevím, jestli tam bude nějaký Ježíš nebo andělé, i když o tom v kostele pořád dokola pan farář mluví. Babička si pokaždé našla nějakou odpověď, která alespoň na první pohled podléhala církevní nauce. A Ester se jejich představ chytala jako lana, které ji táhlo někam výš, nad racionální pragmatismus její matky.

Ester babičku zbožňovala. I když ji nebavilo sedět v kostele a rozhodně se jí nelíbil ten šedivý pán za oltářem, který se nikdy na nikoho ani jednou neusmál. Babička ji měla ráda, tím si Ester byla jistá. I když její matka o babičce mluvila jako o „staré pomatené ženské, která naletí každému podvodníkovi“.

„Vy jste se teda hledaly,“ říkávala jí matka. „No, děti jsou holt přes koleno, co nadělám. Proto sis musela najít takovýho podivína. Kdoví co se z něj ještě vyklube. Babička taky

každýmu naletěla. Když se ve vsi objevil jakýkoliv podvodník, jako první dostal naši babičku. Víš, kolik hrnců už nakoupila? A kolik zbytečných krémů? Místo aby ty peníze dala mně s tátou, kupovala nesmysly jen proto, že někde někomu uvěřila. No, a proto taky chodí do kostela, protože ji prostě baví věřit. Někomu nebo něčemu, to je jedno. A ty seš po ní. Obě dvě přitahujete podvodníky. Ale já už na to nemám nervy. Já už jsem si užila dost,“ sevřela tehdy Esterina máma rty a otočila se ke sporáku, aby v hrnci zamíchala bublající guláš.

Proto mě nemá ráda? Že jsem jiná než ona? Že jí připomínám babičku? plavaly v Ester otázky jako věci na hladině při povodni.

„Proto mě nemáš ráda?“ zeptala se jí Ester.

„Cože? Nemám ráda? Jak to můžeš říct?“ odvrátila se matka od bublajícího hrnce.

„Protože jsem jako babička?“

„Ještě ty začínej. Myslíš si, že kdybych tě neměla ráda, tak tohle všechno dělám? Starám se o tebe? Kupuju ti věci? Pracuju až do rána?“ zrudla matka dotčením.

„Promiň, mami, já to tak nemyslela,“ vzlykla Ester.

„Vůbec nevíš, jaká babička je,“ přistoupila k ní matka a zlehka ji objala.

„Jak to, že ne?“

„Nevíš. Nic nevíš. Nic jsi s ní nezažila!“

Ester ale měla pocit, že toho s babičkou zažila dost. Vzpomínala si, jak spolu v setmělé kuchyni vykrajovaly na dřevěném válu perníčky a smály se tomu, jak se jednomu andělovi udělal z těsta na zádech hrb. Nebo jak jí babička četla a vyprávěla příběhy. O svatém Petrovi s klíčem, který čeká u nebeské brány, o svaté Trojici, kterou si Ester měla představit

jako tři plameny v jednom, o Panně Marii, která nikdy nezhrěšila. Kdy se to ale v Ester zlomilo a ty příběhy z ní vyšuměly jako vzduch ze staré sodovky? Kdy nastal ten okamžik, ve kterém se jí celá babiččina víra přestala týkat? Nebo se jí nedotýkala nikdy, ale byla jen zvykem, jen takovým kabátem, na kterém někteří lpí — aby zůstal čistý a bez žmolků —, ale v každém případě ho lze snadno sundat a odložit do skříně?

„Víra je dar,“ říkávala jí babička. „A ten nedostane každý.“

Ester nad tím často přemýšlela. Kdo víru jako dar dostane a kdo ne? Jak to ten Pán Bůh určí? Nebo to určuje někdo jiný? A znamená to, že ona sama ten dar chvíli měla, a pak ho někde ztratila? A matka ho nedostala vůbec, a proto je pořád tak našťvaná, protože ostatním, kteří víru dostali, závidí?

Vzpomínka na matčinu nevrlost obalí Ester jako štiplavá deka. Jak dlouho už spolu nemluvily? Ester se z ostrého slunce začíná motat hlava. Stojí na vyprahlé pěšině vedle pole a olizuje si horkem popraskané rty. V upnutém tričku se potí a z lodiček ji bolí nohy. Nemá chuť se usmívat na tři cizince, kteří všichni chtějí očko. „Twenty júro íč,“ řekne jim suše a oni přikývnu, vylezou z auta, a zatímco jí jeden podává peníze, další dva už si rozepínají kalhoty.

Pokud Ester nějaký dar dostala, je to umění vařit. Představí si, jak dělá nádivku do husy. Jak krájí rohlíky na kolečka, zalije je mlékem, aby změkly, a přimíchá kousky jater, srdíčka a pažitku. Pak přidá sůl, pepř, kmín, vajíčko, máslo a všechno to zahustí strouhankou. Jednu část nádivky vloží do masa a tu druhou nechá péct vedle husy, aby dostala krásnou, křupavou krustu.

Křup, křup, prokřupne si jeden z cizinců prsty na rukou. Ti dva, kteří už jsou hotoví, se začínají nudit.

„Šnel, šnel!“ říká ten, pod kterým Ester právě klečí, a přimáčkne si její hlavu ke klínu tak prudce, divže se Ester nepozvrací. Šnel šnel, znějí jí v hlavě dozvuky slov, které se proměňují v ševlení stvolů. Ve chvíli, kdy ve svých myšlenkách vkládá pekáč do předehřáté trouby, už na polní cestě auto nestojí. Jako by ho odvál horký vír větru, který se nečekaně roztančil nad poli.

Prastaré cukroví — jinovatka
propadám rukama
s kouřem malých
fialek — iluze?

A stejně rychle je odváť i celý den. Jaký že vlastně byl? Ester neví. Sedí v kuchyni a nechce myslet na to, kdy se pro ni Mára zastavil, jaký kšeft pro ni měl a kolik mu ze svého výdělků musela odevzdat. Ani si nechce představovat, co všechno by za to mohla mít. Ne pro sebe, ale pro Vojtu. Dívá se na něj, jak sedí u stolu naproti ní, srká polévku a u toho si čte knížku.

„Je moc horká?“ ptá se Vojty starostlivě a přitom si ho prohlíží. Ne, neprohlíží, ona ho hltá očima. Jeho jemnou, dětskou tvář, nakrátko ostříhané vlasy, které kdyby si nechal narůst, vypadal by jako holka s blondátými lokny. Vpíjí se do jeho očí orámovaných brýlemi, které mu pořád sjíždějí po nose dolů, takže si je každou chvíli narovná hřbetem ruky. Dívá se na jeho krk s tmavou skvrnou o velikosti mandarinky. Její otec má podobnou na předloktí, jen trochu menší. Oba jsou si celkově dost podobní, myslí si Ester. A oba se rádi schovávají za listy papíru. Její táta za novinami a svým spokojeně rostoucím břichem, Vojta za knihami, které děti jeho věku určitě nečtou.

„Je moc horká?“ zopakuje otázku.

„Dobrý,“ odpoví Vojta zamysleně a otočí stránku.

„Jak bylo ve škole?“

„Jsem myslel, že mě vyzvedneš,“ řekne s pohledem upřeným do textu.

„Měla jsem ještě nějakou práci.“

„Někdy bych se tam chtěl podívat.“

„Kam?“

„Do tvé práce. Pořád tam jsi, ale nikdy jsi mě tam nevzala.“

„Někdy tě tam vezmu,“ zalže Ester.

„A kdy?“

„Miláčku, já ještě nevím. Víš, šéf... návštěvy... no, prostě nám je nepovoluje.“

„Hm,“ zamručí Vojta.

„Tenhle víkend ale strávíme spolu,“ řekne Ester po malé odmlce.

„Aha.“

„U táty budeš až ten další. Ale nemusíš, jestli nechceš. On má stejně pořád moc práce.“

„Mně je to jedno.“

„Myslela jsem... no, že budeme spolu. Těšíš se?“

„Chtěl bych se podívat do tvý práce,“ posune si Vojta brýle.

„Pojedeme do akvaparku? A na zmrzku?“ řekne Ester radostněji, než by musela.

„Třeba,“ pokrčí chlapec rameny, ale pohled od knihy neodtrhne.

„Užijeme si to, vid? Uděláme si hezkej den.“

„Jasně. Mami, jdu si číst do pokoje, jo?“

„No dobře. Jak chceš. A druhý jídlo... udělala jsem šunkofleky. Ty máš přece rád...“

„Já už nemůžu,“ poplácá si břicho, aby naznačil, jak ho má plné.

„Jsi měl jenom polívku.“

„Jo jo, byla dobrá!“ zavolá Vojta už ze svého pokoje.

Ester zůstane sedět u jídelního stolu sama. Dojí svou porci polévky, pak vstane a sklídí nádobí. Na šunkofleky už najednou taky nemá chuť, a tak je ještě trochu teplé strčí do ledničky. Ani se nezeptala, co to Vojta čte za knihu. Sice ji to zase tolik nezajímá, ale je to dobrá záminka, proč vejít do jeho pokoje. „A co to vlastně čteš?“ zeptá se ještě dřív, než otevře dveře. Když vejde, trochu se lekne. Vojta nesedí

u knížky, stojí před zrcadlem, podivně zkroucený. Hlavu má vytočenou na bok, ale očima bloudí v odrazu zrcadla a v pravé ruce drží lupu. Estefinou myslí prolétnou všechny možnosti, proč si Vojta právě teď prohlíží svoji skvrnu. Třeba: škrábal si ji a teď mu to krvácí. Nebo: spolužáci ho kvůli ní šikanují. Taky: zamiloval se do nějaké holky, která ho kvůli skvrně nechce.

„Bud' rád, že to nemáš... třeba na tváři,“ řekne větu, která v ní žije už od chvíle, co se Vojta narodil.

„Vypadá to jako planeta. Jako povrch planety, na kterou nedosvítí žádný slunce,“ řekne zamysleně.

„Nic si z toho nedělej. Opravdu. V zimě stejně nosíš rolák a v létě...“

„Myslíš, že takhle může vypadat povrch nějaký planety?“

„A v létě můžeš nosit šátek... to se teď přece nosí, ne?“

„Chtěl bych mít miniaturní postavy, který by mohly na té planetě žít.“

„Nebo existujou různé líčidla, víš? Já bych ti s tím každý ráno pomáhala.“

„Mami?“

„Co?“

„Chtěla bys žít na takový planetě?“

„Ale jistě, zlatíčko. Ty se tím trápíš, vid' Doufám, že sis to nějak nerozškrábal,“ přistoupí Ester k Vojtovi a s obavami si skvrnu prohlíží.

„Mami. S tebou se o tom vůbec nedá bavit!“ odstoupí od ní Vojta.

„Ale ano, se mnou se můžeš bavit o všem,“ kýve Ester horlivě hlavou.

„Mami. Já chci do vesmíru.“

„Do vesmíru. Ano.“

„Chci poznat vesmír.“

„Jak jsi přišel na vesmír, Vojtíšku?“ Takový nesmysly máš z těch knížek? chce Ester dodat, ale něco ji zarazí.

„Víš, jak vznikl vesmír?“

„Jasně že to vím. Takovým výbuchem. Velkým třeskem. Ano, tak se tomu říká. Velký třesk. Byl i jeden takovej seriál...“ Ester se snaží tvářit, že ví, co má Vojta na mysli.

„A co když je vesmír odjakživa?“ podívá se na ni Vojta.

„Jak odjakživa?“

„Co když je věčněj?“

„No to nevím... asi všechno má nějaký začátek a konec, ne?“

„Ale v té knize píšou, že vesmír žádný konec ani začátek nemá.“

„Miláčku, už je čas jít spinkat,“ odpoví Ester bezradně.

„Píšou tam, že vesmír tady byl vždycky. Že je prostě nemožný, aby se hmota stlačila do strašně moc malejch bodů. Jakože nekonečně malejch. A vesmír vypadá tak... víš, jak vypadá? No... jako takový nespojitý časoprostor.“

Ester nechá Vojtu mluvit, ale jeho slova poslouchat nedokáže. Nerozumí jim. Dívá se na jeho skvrnu. Vzpomíná, jaké to bylo, když ji spatřila poprvé. Místo návalu štěstí z nového života si představila lidi z vesnice, jak se na jejího synka budou dívat. Jak si budou skvrnu prohlížet, jak o ní budou mluvit. „Ještě že naše děti nic takovýho nemaj,“ řekne jedna sousedka. „To je ale chudáček, ten si ve školce ještě zkusí,“ řekne ta druhá. Ester začala promýšlet, jak tu skvrnu bude zakrývat. Jak Vojtovi ušije nákrčník a v zimě nakoupí roláčky. „Pane doktore, a nedá se to nějak odoperovat?“ vyhrkla v porodnici na gynekologa, který svařil čelo a řekl: „Vždyť to není tak hrozný. Víte, co já už v životě viděl za věci? Za tohle buďte ráda.“

„Ono se dřív myslelo, že vesmír je spojítej,“ pokračuje Vojta zaujatě, „že je hladkej jako... jako třeba látka. Jako že dva body můžou bejt v prostoru co nejbliž a taky že dvě události se stanou co nejbliž v čase. Jenže všechno je to jinak. Jako když máš rozpixelovanej obraz na monitoru. Na první pohled je to jeden obraz, ale v podstatě to jsou od sebe oddělený body.“

Ester občasným přikývnutím předstírá, že rozumí. Nechce myslet na vesmír, nechce myslet na nic, co přesahuje zdi jejího domu. Začíná jí z toho bolet hlava. Ale Vojtovi už za tři a půl roku bude patnáct. A to je věk, kdy se může rozhodnout, jestli bude chtít být u ní, nebo u táty. A ona nesmí prohrát. Její smysl života jí nesmí proklouznout mezi prsty. Vojta nesmí poznat, že ho neposlouchá, že mu nerozumí. S vypětím všech sil v sobě hledá nějakou poznámku nebo otázku, kterou by se do jeho tématu zapojila. Kterou by dala najevo, že Vojtův svět sdílí. Takhle to určitě dělá i Marcel. Ten se do jeho tajemného světa umí zapojit. Proto je Vojta z návštěv u táty tak nadšený. Protože oni dva si o všech těch věcech určitě povídají. Ale co ona ví o vesmíru? Co by ji na něm asi tak mohlo zajímat? Jak by mohla navázat na nějakou spojitost nebo nespojitost? Pixely? Co to vlastně je?

„Takže... vesmír jsou... pixely,“ vzdychne a v podpaží ucítí lepkavý pot.

„Přesně! Takže vesmír jsou takový nespojitý skupiny...“ zajásá Vojta a Ester pocítí úlevu.

„Tak, ale teď už je opravdu čas...“

„Třeba jako moje škola a tvoje práce.“

V Ester se opět cosi sevře.

„Tím, že jsem v tvý práci nikdy nebyl, jako by neexistovala, ale přitom někde v našem časoprostoru je. Co když jsem ale v tvý práci už někdy byl?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Víry***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.